

På spåret

Så satt jag där på tåget, som sakta rullade ut från Helsingborg C, norrut. Sakta steg rälsen uppåt och jag lyfte blicken för att se smaragdblått Öresund när vi successivt kom upp ur tunneln. Är detta vila, tänkte jag, för jag visste att temat för Amosnumret i december skulle bli Vila. Är vila att återigen resa från en välbekant och älskad stad till den stad som jag veckopendlar till i nästan fem år.

Är det resandet som ett mellanläge, med tid för återblick? Men, tänkte jag, och visade biljetten på min mobil, nog måste väl vila vara något mer än så? Mer än att vara fri från förväntningar och påfrestningar. Kanske handlar det i stället om att känna att jaget och rollen inte är i konflikt, att vara trygg.

På ett personligt plan är det nog möjligt att få ett vardagsliv med vilopuls. Om det är en gåva given av generna, livet och omständigheterna och utan att det bekostas av någon annan, är det bara att tacka.

Men, vi får inte nöja oss med personlig vila. För som rationella och kännande subjekt hör vi ropet från krigshärdar, klimatkatastrofer, diskriminering och orättfärdigheter. Vi ser bilderna av polarisering. Genom ropen och bilderna kommer en vädjan: Vila er men ta inte *time out* från att vara människor till 100 procent. Vila i att du är Guds avbild, och skapad till att vara som Gud. Bli Guds avbild som enligt *Genesis* första kapitel inte vilar från att göra gott också den sjunde dagen, på vilodagen, alltså Sabbatsdagen.

(Läs vad Jesus gör och säger i Markusevangeliets andra kapitel.)

Kristian Lillö

Kyrkoherde